

Arrest

nr. 177 762 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Harretiyah. U behaalde uw bachelor in mediastudies in 1995. U vervulde vervolgens uw legerdienst. U begon bij het reguliere leger. U werd op basis van uw stamnaam el Janabi overgeplaatst en ingelijfd bij de speciale republikeinse garde. U diende bepaalde gevoelige plaatsen te bewaken zoals de Tamuz poort in het presidentieel paleis en het Thartaer paleis. U werd opgeroepen voor uw reservedienst in 1999 en nogmaals in 2002 telkens voor een maand of twee. U was lid van de Baathpartij, in de graad van nasir (aanhanger). U moest voor de Baathpartij het partijgebouw bewaken na uw demobilisatie bij de speciale republikeinse garde. U weigerde dit en ging als taxichauffeur aan de slag. Op een dag vroeg iemand van het bedrijf

Nawaer of u als chauffeur voor het bedrijf wilde werken. Het bedrijf deed aan renovatie van scholen in opdracht van een Amerikaans bedrijf. U werkte gedurende één zomer voor hen en hervatte hierna uw werk als taxichauffeur. In december 2012 parkeerde er een gele auto naast u. De twee inzittenden zeiden tegen dat u uw huis moest verlaten anders zou u gedood worden. Ze beledigden u omdat u voor het Nawaer bedrijf werkte. In december 2012 verhuisde u omwille van het voorval naar het huis van uw broer in de wijk el Saydiyah. Uw vrouw en kinderen gingen bij uw schoonouders in de wijk Harrethiyah wonen. Een week later diende u klacht in bij de politie. In de wijk Harrethiyah stond het justitiegebouw en de el Saa rechtbank. De volledige wijk werd ommuurd. De militairen gingen geregeld van deur tot deur om de achtergrond en bezigheden van de inwoners van de wijk te leren kennen. Ook aan uw broers en zussen werden vragen gesteld. U was niet thuis. Bij uw burens werd er naar uw verleden navraag gedaan. Op 24 juni 2015 ging u samen met uw schoonbroer M. (...) en uw broer Ma. (...) naar Sorja, naar de winkel gelegen in de bazaar. M. (...) ging naar de opslagruimte, u was in de winkel en Ma. (...) was in de gang. Plots hoorde u iemand roepen: "Rafed! Stop!" U hoorde daarop een luide knal en uw broer Ma. (...) werd neergeschoten. U vluchtte naar de hoofdstraat en u belde de zoon van uw broer op. Deze bezorgde u een logeerplaats in de wijk el Mansour. U bleef hier één dag en 25 juni 2015 nam u het vliegtuig naar Erbil. U reisde verder naar Turkije en stak vervolgens de zee over tot in Griekenland. U zette uw reis verder via de Balkanroute en arriveerde op 16 augustus 2015 in België. U vroeg op 18 augustus 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele identiteitskaart van u als kind, een originele militaire kaart, een origineel rijbewijs, een originele brief aangaande uw demobilisatie, een origineel attest dat u de gebruikte spullen tijdens uw legerdienst heeft teruggegeven, twee originele verlofbriefjes, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een rantsoenkaart, een kopie van een woonkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw zonen, een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw zonen en van uw vrouw, een kopie van de paspoorten van uw zonen en uw vrouw, een origineel diploma van 1999 en een vernieuwde versie van 2007, een kopie van de overlijdensakte van uw broer, een kopie van de klacht in verband met uw bedreigingen en een attest in verband met uw reservedienst.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS hecht allereerst geen geloof aan uw verklaringen dat u in 2012 bedreigd werd omwille van uw werk voor het bedrijf Nawaer. Dit omwille van onderstaande redenen. U kan in eerste instantie niet aannemelijk maken dat u effectief voor dat bedrijf gewerkt heeft. U gevraagd wanneer u daar tewerkgesteld was, wist u enkel te vertellen dat u er een zomer gewerkt had voor een periode van drie maanden. U kon zich echter niet herinneren, zelfs niet bij benadering, in welk jaar deze zomer viel (CGVS p.11, p.17). Dit mag verbazen. Aangezien u een vrees voor vervolging aanhaalt omwille van uw tewerkstelling bij dat specifieke bedrijf, mag er verwacht worden dat u uw tewerkstelling kan situeren in de tijd. Gelet op het feit dat het hier om een cruciaal element gaat in uw asielrelaas, is deze flagrante onwetendheid pertinent en ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U heeft daarenboven evenmin enig begin van bewijs om uw werk bij het bedrijf te staven (CGVS p.12). Ook dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid dat u effectief voor hen werkzaam was.

U moest voorts het antwoord schuldig blijven op de vraag of er nog andere mensen die werkzaam waren voor het bedrijf of andere taxichauffeurs in dienst van het bedrijf problemen hadden gekend. U had al het contact met uw collega's verbroken nadat u het werk bij het bedrijf had stopgezet, zo zegt u (CGVS p.16). Dat u niet beter op de hoogte bent van het lot van uw ex-collega's ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Dergelijke informatie is immers cruciaal om de ernst van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in te schatten.

Voorts kan er opgemerkt dat u blijkbaar pas geruime tijd nadat u het werk bij het bedrijf neergelegd had bedreigd werd (CGVS p.11). In de jaren nadat u het werk neerlegde bij het bedrijf Nawaer, werkte u gewoon verder als taxichauffeur en heeft u geen problemen gekend. U leidde een zeer normaal leven, zo zegt u (CGVS p.17). U kon niet aannemelijk maken waarom men u na ettelijke jaren plotseling zou bedreigen voor een functie die u slechts gedurende drie maanden uitoefende. U wist het zelf ook niet. U stelde wel dat men u enkel en alleen het werk in het bedrijf verweet (CGVS p.17).

Naar aanleiding van het voorgehouden incident verhuisde u naar uw broer in Saydiyah en diende u klacht in (CGVS p.15). Aangaande deze klacht moet er allereerst opgemerkt worden dat u deze pas een week na het incident indiende. U was bang en in de war en durfde daarom geen klacht indienen, stelt u. U heeft de politie bovendien niet op de hoogte gebracht van de toedracht van de dreigementen. U rept met geen woord over de aanleiding van de voorgehouden dreigementen met name uw tewerkstelling bij het Nawaer bedrijf. U was bang dat de politie geïnfilteerd was en dit boezemde u angst in vandaar dat u

een week wachtte alvorens naar de politie te stappen (CGVS p.18). Met dit in het achterhoofd is het enigszins vreemd dat u uiteindelijk wel naar de politie gaat en daar uw volledige adres geeft maar niet de ware toedracht van de dreigementen. Het meest opmerkelijke is echter dat de inhoud van de klacht niet overeen blijkt te komen met uw verklaringen. In de klacht staat er te lezen dat u een eerste keer in 2007 bedreigd werd op het Nisur plein. U werd bedreigd in het huis van uw vader (zie document 20). U maakte op het CGVS echter geen enkele melding van dit dreigement (CGVS p.16, p.18). U werd nochtans expliciet gevraagd wat u precies verklaard had bij de politie en wat er bijgevolg in de klacht genoteerd stond (CGVS p.12). U werd bovendien expliciet gevraagd of u voor het dreigement van december 2012 al eerder problemen gekend had, u antwoordde hier ontkennend op (CGVS p.16). Dat uw verklaringen gedaan op het CGVS niet overeen komen met de inhoud van de klacht opgesteld door de politie in Irak ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder zou uw schoonbroer M. (...) een getuigenverklaring afgelegd hebben. M. (...) was evenwel niet aanwezig tijdens het voorval (CGVS p.13). Zijn verklaringen kunnen in dat opzicht niet als een getuigenverklaring beschouwd worden. Hij kan enkel herhalen wat u hem vertelde. De meerwaarde van zijn verklaring is dan ook nihil. Het CGVS hecht gezien bovenstaande opmerkingen geen geloof aan het feit dat u omwille van uw werk bij het bedrijf Nawaer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u hierom een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vervolgens worden vastgesteld dat u er niet in slaagt duidelijk te maken waarom u in 2015 belaagd zou worden en door wie u precies geïsoleerd zou worden. U heeft er eigenlijk geen idee van wie u zoekt en waarom die u zoeken (CGVS p.23). U haalde enerzijds het werk bij het Nawaer bedrijf aan. Een tewerkstelling die u allerm minst aannemelijk kan maken zoals supra uitvoerig beargumenteerd laat staan dat er enig geloof kan worden gehecht aan uw claim dat u hierdoor geïsoleerd zou worden. Anderzijds roept u als ander mogelijke reden van uw problemen uw verplichte legerdienst in die u vervulde van 1995 tot 1997. U heeft naar aanleiding van dit laatste nooit problemen gekend (CGVS p.24). U haalt in dit kader eveneens de huis aan huis bezoeken van militairen in de wijk Harrethiyah aan. Het doel van deze huisbezoeken lag in het verzamelen van informatie van de inwoners van de wijk om op die manier in staat te zijn om de veiligheid in de wijk te kunnen waarborgen (CGVS p.20). U stelde dat dit sinds het jaar 2013 of 2014 plaatsvond. Men verzamelde informatie van de inwoners over de familienaam, over het huidige werk, over het werk dat er in het verleden vervuld werd en zo meer. Ook uw familie werd aangesproken. Uw familie werd nooit over u ondervraagd. U verklaarde dat er wel mensen in burger aan uw burens over uw verleden vragen stelden. U weet niet wie het waren en waarom ze deze informatie nodig hadden. U geeft aan dat u er niet was en dat ze daarom bij uw burens informatie gingen inwinnen. Het is echter opmerkelijk dat men anno 2015 vragen begint te stellen over uw dienstplicht die u twintig jaar geleden uitvoerde. Temeer u in de jaren na de val zelf nooit hierover aangesproken werd of hierdoor problemen ondervond hebt (CGVS p.21, p.24). Er kan niet gesproken worden van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging wanneer er in het kader van een buurtonderzoek de gegevens van de inwoners in kaart worden gebracht om de veiligheid in de wijk te verzorgen. Bovendien kan er eveneens opgemerkt dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ geen melding gemaakt heeft van problemen gelinkt aan uw militair verleden. U heeft bij aanvang van het gehoor op CGVS nochtans de kans gekregen wijzigingen aan te brengen aan uw verklaringen. Een kans die u ten volle benut heeft (CGVS p.2, p.3). Dat u op dat moment niet aanhaalde dat u een gegronde vrees voor vervolging koesterde naar aanleiding van uw militaire dienst, is hoogst merkwaardig en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen en minstens de ernst van de door u ingeroepen vervolgingsvrees dienaangaande.

Wat betreft de voorgehouden moord op uw broer kunnen volgende opmerkingen geformuleerd worden. U verklaarde dat uw broer op 24 juni 2015 neergeschoten werd. Ter staving van zijn overlijden legt u een kopij neer van de overlijdensakte (zie document 19). Dergelijke documenten zijn eenvoudig te vervalsen en hebben dan ook slechts een geringe bewijswaarde. U heeft er geen idee van wie er verantwoordelijk kan zijn voor de dood van uw broer. U bent ook niet op de hoogte of er een onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de dood van uw broer (CGVS p.23). Dit mag verbazen. U stelt immers dat men u in plaats van uw broer wilde doden. Dat u in dat opzicht geen beter opvolging verzekert wat betreft de evolutie van het probleem doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging. Verder kan er opgemerkt worden dat u na december 2012 introk bij uw broer in Saydiyah. U noch uw broer in Saydiyah hebben problemen gekend (CGVS p.5). Ook uw familie die nog steeds in Harrethiyah woonde ondervond geen problemen (CGVS p.5). Het is in dat opzicht zeer merkwaardig dat men plotseling op 24 juni 2015 zonder aanwijsbare reden een moord op u zou beramen en per ongeluk uw broer zou vermoorden.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in

aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28

juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook

op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veilig is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart van u als kind, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw rantsoenkaart, uw woonkaart, de identiteitskaarten van uw zonen, de nationaliteitsbewijzen van uw zonen en uw vrouw en de paspoorten van uw zonen en uw vrouw zijn een aanwijzing voor uw identiteit, uw afkomst en uw gezinssituatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Met uw militaire kaart, uw brief aangaande uw demobilisatie, het attest dat u de gebruikte spullen tijdens uw legerdienst heeft teruggegeven, de twee verlofbriefjes en het attest in verband met uw reservedienst ondersteunen uw verklaringen dat u uw legerdienst vervuld heeft. De documenten kunnen echter niet aannemelijk maken dat u omwille van uw legerdienst twintig jaar later problemen zou ondervonden hebben. Uw diploma's werpen doen evenmin enige uitspraak over de door u aangehaalde vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw broer is slechts een kopie en kan eender wanneer en door eender wie opgesteld zijn. De klacht in verband met uw bedreigingen werd supra uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1991, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 15 C van de kwalificatie richtlijn voor wat betreft de subsidiaire bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de

aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat zij in de loop van de asielprocedure meerdere documenten heeft bijgebracht om haar asielrelaas te staven, doch verwerende partij hier totaal geen rekening mee heeft gehouden ondanks het niet betwisten van de echtheid ervan, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, wel degelijk met alle door verzoekende partij bijgebracht documenten heeft rekening gehouden en deze in overweging heeft genomen. Verzoekende partij doet echter geen enkele poging om de motivering van verwerende partij met betrekking tot deze documenten *in concreto* te weerleggen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook de uitgebreide motivering van verwerende partij die doet besluiten tot het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Betreffende de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde stukken wijst de Raad erop dat deze niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze proceduretaal toe. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

Waar de bijhorende aanvullende nota gewag maakt dat ook foto's worden neergelegd, stelt de Raad evenwel vast dat de neergelegde bundel geen foto's bevat.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 12, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij verwijst naar verschillende recente nieuwsberichten en internationale rapporten over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers maandelijks oploopt in de honderdtallen.

De Raad stelt echter vast dat uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) en uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er

zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers omtrent verschillende aanslagen in Irak en Bagdad zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT